

VAJ KILAND
PENELOPI VORD

*Gospodin
Nadmeni*

Preveo
Saša Novaković

■ Laguna ■

Naslov originala

Vi Keeland, Penelope Ward
STUCK-UP SUIT

Copyright © 2016 Vi Keeland & Penelope Ward
Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Ova knjiga posvećena je onim devojčicama
koje žele da nose neonzeleno na časovima
plesa kad sve druge nose pastelnoružičasto.*

Poglavlje 1

Soraja

Desnom nogom zakoračila sam u voz i stala u pola koraka kad sam videla da je već u vagonu. *Sranje!* Smestio se preko puta mog omiljenog sedišta. Povukla sam se.

„Hej, gledaj kud ideš!“ Gospodinu Nadmenom se uzbućkala kafa. Jedva je uspeo da je ne prospe kad sam, ne gledajući, u rikverc izašla iz trećeg vagona i naletela na njega. „Šta radiš?“

„Izvinite!“ Izvinila sam mu se u prolazu i sagnuvši se ispod nivoa prozora protrčala peronom pored nekoliko vagona. Mala svetla na vratima počela su crveno da trepere, i jak zvučni signal označio je da će voz krenuti. Uskočila sam u sedmi vagon tren pre no što će se vrata zatvoriti.

Trebao mi je ceo minut da dođem do daha pošto sam pretrčala dužinu četiri vagona. *Moram definitivno da se vratim vežbanju.* Našla sam slobodno mesto okrenuto u pravcu kretanja voza i sela pored nekoga radije nego da zauzmem jedno od tuceta praznih sedišta okrenutih u suprotnom smeru,

ka ulazu u vagon. Muškarac je spustio novine kad sam se smestila pored njega. „Izvinite“, rekla sam, „ne mogu da se vozim okrenuta leđima.“ Dva sedišta ispred njega bila su prazna. Pravila ponašanja nalagala su da zauzmem jedno od tih mesta, ali zaključila sam da će mu svakako biti draže da se odrekne malo udobnosti nego da me gleda kako povraćam.

Nasmešio se. „Ne mogu ni ja.“

Nabivši slušalice u uši, uzdahnula sam s olakšanjem i sklopila oči kad je voz krenuo. Minut kasnije osetila sam lagano tapkanje po ramenu. Moj saputnik je pokazivao na muškarca koji je stajao u prolazu između sedišta.

Nevoljno sam izvadila jednu slušalicu.

„Soraja, i pomislio sam da si to ti.“

Taj glas.

„Hm... zdravo.“ Kako se beše ono zove? Oh, čekaj... kako samo to mogla da zaboravim? Mič. *Piskutavi Mič*. I dalje nisam sa sestrom razgovarala zbog te katastrofe. Najgori. Sastanak. Naslepo. Svih vremena. „Kako si, Miče?“

„Dobro, i još bolje sad jer sam naleteo na tebe. Pokušao sam da stupim u kontakt s tobom nekoliko puta. Mora da sam zapisao pogrešan broj, pošto nisi odgovarala na moje poruke.“

Da, da. Tako je.

Počeo se po preponama preko pantalona. Skoro da sam zaboravila taj njegov tik. Verovatno je to bila navika iz nerveze, ali svaki put kad bi to uradio, pratila bih pogledom njegovu ruku i jedva bih se suzdržala da ne prasnem. *Piskutavi Mič i njegov svrab. Hvala, sestro.*

Nakašljao se. „Možda bismo mogli da popijemo kafu?“

Gospodin Nadmeni pored mene ponovo je spustio novine i pogledao Miča i onda mene. Nisam mogla da se nateram da budem zla prema sirotom mladiću; trudio se da bude fin.

„Hm.“ Stavila sam ruku na rame odela pored mene. „Ne mogu. Ovo je moj momak, Deni. Pomirili smo se pre nedelju dana. Je l' tako, dušo?“

Miču je nestao osmeh s lica. „Oh, shvatam.“

Lažni Deni se uključio. Stavio je ruku na moje koleno. „Sebičan sam, druškane. Nisam raspoložen da je delim. Zato, briši. Put pod noge.“

„Ne moraš da budeš tako nepristojan, Deni.“ Prešla sam pogledom po odelu.

„Nije to bilo nepristojno, dušo. Ovo je.“ Pre no što sam stigla da ga zaustavim, njegove usne bile su na mojim. I nije to bio kratak, brz poljubac. Jezik mu nije gubio vreme. Probio se u moja usta. Zabila sam ruke u njegove grudi odgurujući ga od sebe.

Obrisala sam usne nadlanicom. „Izvini, Miče.“

„U redu je. Hm... izvinjavam se što sam vas prekinuo. Čuvaj se, Soraja.“

„Ti takođe, Miče.“

Onog sekunda kad je dovoljno odmakao da ne može da nas čuje, namrštila sam se na Lažnog Denija. „Zašto si to uradio, guzice jedna?“

„Guzice? Pre dva minuta bio sam duša. Odluči se već jednom, šećeru?“

„Stvarno imaš petlje.“

Ignorisao me je, posegavši u unutrašnji džep sakoa da uzme telefon koji je zvonio. „Moja žena zove. Možeš li da se smiriš na minut?“

„Tvoja žena? Oženjen si?“ Ustala sam. „Stvarno si težak seronja.“

Noge su mu bile raširene i ispružene i nije ih pomerio da me pusti da prođem, pa sam ga preskočila. Dok je podizao

telefon ka uvetu, otela sam mu ga iz ruku i viknula u mikrofon. „Vaš muž je težak seronja.“

Bacila sam mu telefon u krilo i otišla u suprotnom smeru od onog u kojem je Mič nestao.

A tek je ponedeljak.

Ovakva sranja prate me ceo život. Uvek naletim na momke s kojima sam se grozno provela. Na muškarce za koje se ispostavi da su oženjeni.

Prešla sam u drugi vagon da ne gledam više ni „Denija“ ni Miča.

Na moje veliko zadovoljstvo, u ovom vagonu bilo je manje putnika i našla sam prazno mesto okrenuto u pravcu kretanja voza. Pritisak mi se odmah snizio kad sam utonula u sedište. Zažmurila sam na trenutak i pustila da me ljuškavanje voza umiri.

Grubi muški glas narušio mi je mir. „Jebiga, Alane, samo uradi ono što ti je u opisu radnog mesta. Prosto radi svoj posao. Da li je previše što to tražim? Zašto te plaćam ako ja treba sve do poslednje stvari sam da obavim? Pitanja su ti besmislena! Razreši to i onda mi se javi. Ovako samo gubimo vreme. Ne mogu da se bakćem s glupostima. I moj šnauer bi smislio nešto inteligentnije od ovoga što si ti ponudio.“

Kakav kreten.

Digla sam pogled da vidim od koga dolazi taj glas i nisam mogla da se ne nasmejem sebi. *Naravno.* Naravno! Nije ni čudo što misli da može da sere po svima kad tako izgleda. Ljudi verovatno padaju na kolena pred njim i doslovno i figurativno rečeno. Bio je veličanstveno zgodan. I više od toga. A uz to je mirisao na moć i novac. Zakolutala sam očima... ali nisam mogla da odvratim pogled od njega.

Momak je nosio usku košulju s tankim prugama ispod koje se jasno ocrtavala izvajana silueta. Skupi mornarskomodri

sako prebacio je preko krila. Crne špicaste elegantne cipele na njegovim velikim nogama izgledale su kao da su maločas izglangane. Totalno je bio jedan od onih ljudi što ni ne pogledaju u oči sirotana koji im na aerodromu čisti cipele. Međutim, ono što je dominiralo njegovim izgledom, ono što je prvo padalo u oči, bio je njegov ljutit izraz lica. Završio je telefonski razgovor a izgledao je kao da mu se neko ispišao u zobene pahuljice. Vena mu je iskočila na vratu. Prošao je rukom ozlojeđeno kroz crnu kosu. Da, nego šta. Dobro je što sam prešla u ovaj vagon makar i samo zbog ove poslastice za oči. Činjenica da je toliko nesvestan svega oko sebe olakšavala je uživanje u prizoru. Bio je žestoko uzbudljiv kad je bio ljut. A nešto mi je govorilo da je uvek ljut. Bio je poput lava – od one vrste kojoj se treba diviti izdaleka jer svaki bliži kontakt može uzrokovati nepopravljivu štetu.

Podvio je rukave otkrivajući veliki i skup sat na desnom zglobu. S tim ljutitim izrazom lica zurio je kroz prozor i igrao se satom okrećući ga levo-desno. Očigledno se radilo o nervoznoj navici, a u tome je bilo ironije jer nimalo nisam sumnjala da su u njegovom prisustvu mnogi ljudi nervozni.

Telefon mu je ponovo zazvonio.

Javio se. „Reci!“

Glas mu je bio od one vrste promuklih baritona koji bi me pogodili pravo među noge. Bila sam luda za dubokim, seksi glasovima. Ali retko se dešavalo da takav glas prati i odgovarajući izgled muškarca.

Držeći telefon u desnoj ruci, drugom rukom nastavio je da se igra metalnom narukvicom sata.

Kliketi klik klik.

„Moraće da čeka“, zarezao je.

„Stići ću kad stignem, to mu reci.“

„Šta ti od ovoga nije jasno, Lora?“

„Nije ti ime Lora? Pa, kako se onda, kog đavola, zoveš?“

„Onda...*Linda*... reci mu da zakaže sastanak za drugi put ako ne može da čeka.“

Kad je prekinuo vezu, promrmljao je nešto sebi u bradu.

Fascinirali su me ljudi poput njega. Mislili su da je ceo svet njihov samo zato što su bili blagosloveni dobrim genima ili zato što im se pružila prilika da budu svrstani u dobrostojeće, u finansijski višu kategoriju. Nije imao burmu. Mogla sam da se opkladim da po ceo dan samo udovoljava sebi. Skupi espresso, onda malo zapovedanja na poslu, ručak u ekskluzivnom restoranu, seks oslobođen ljubavi... i sve iz početka. Glancanje cipela i možda partija tenisa negde između.

Mogla sam da se kladim i da je sebičan u krevetu. Mada, ne kažem da bih ga iz istog izbacila. Mislim da nikad nisam bila s muškarcem moćnim poput ovog momka, tako da ne bih mogla na osnovu iskustva da predvidim kako se to manifestuje u spavaćoj sobi. Većina momaka s kojima sam izlazila bili su umetnici što umiru od gladi, hipsteri i zaljubljenici u drveće. Moj život daleko je bio od Seksa i grada. Više je ličio na Seks i jad. Ili na Seks i usran grad. Mislim da ne bih imala ništa protiv da glumim Keri Gospodinu Velikoj Zverci na jedan dan. Ili u ovom slučaju Gospodinu Velikom Budži. *Apsolutnojebitačno*.

Moja fantazija imala je samo jedan nedostatak, samo jednu malu manu: definitivno nisam bila njegov tip. Verovatno ga privlače mršave plavuše iz visokog društva koje su naučene da se potčinjavaju, a ne drske Italijanke bogate oblinama iz Bensonhersta u Bruklinu. Moji dugi crni pramenovi padali su mi do dupeta. Izgledala sam kao primerak guzate devojke dobijene ukrštanjem Elvire i Pokahontas. Krajeve kose farbala sam svakih nekoliko nedelja u drugu boju u

zavisnosti od raspoloženja. Ove nedelje bila je kraljevski plava, što je značilo da mi u poslednje vreme dobro ide. Crveno je značilo da mi ne staješ na žulj i da mi se skloniš s puta.

Moj nepovezani tok misli prekinulo je zaustavljanje voza uz škripu. Iznenada Gospodin Veliki Budža je ustao. Ostavio je oblak skupe kolonjske vode za sobom. Čak je i njegov miris bio napadno seksi i ohol. Pojurio je napolje, uspeo da izađe i vrata su se zatvorila za njim.

Otišao je. To je bilo to. Kraj predstave. Pa, dobro, bilo je zabavno dok je trajalo.

Sledeća stanica bila je moja, pa sam krenula ka onim istim vratima na koja je upravo izašao. Šutnula sam nešto usput kao da je pak za hokej, i to me je nateralo da spustim pogled.

Srce mi je brže zakucalo. Gospodin Veliki ostavio je deo sebe.

Ispao mu je telefon.

Njegov telefon, jebote!

Izleteo je iz voza silovito, mora da mu je ispao iz ruke. Verovatno je bio prezauzet samoobožavanjem, pa nije to ni primetio. Podigla sam ajfon. Bio je još topao. Mirisao je na njega. Jedva sam se suzdržala. Malo je falilo da ga sasvim prinesem nosu.

Pokrila sam usta rukom i pogledala oko sebe. Da je moj život sitkom, upravo sada bi ubacili smeh. Niko me nije gledao. Izgleda da niko nije mario što je kod mene telefon gospodina Doteranog.

Šta da radim s njim?

Stavivši ga u tašnu s printom leopardovih šara, osećala sam se kao da nosim bombu kad sam izašla iz stanice na osunčane menhetenske trotoare. Osetila sam kako vibrira od prijema poruka i zazvonio je najmanje jednom. Nisam bila spremna da ga ponovo dodirnem dok ne popijem kafu.

Nakon što sam svratila kod svog redovnog snabdevača, pijuckala sam vruću kafu usput na putu do posla dve ulice dalje. Baš tog dana kasnila sam i zato sam odlučila da se razotkrivanju Gospodina Velikog posvetim posle ručka.

Kad sam sela za svoj sto, izvadila sam telefon i videla da je baterija na izdisaju, pa sam ga priključila na svoj punjač. Položaj asistenta legendarnoj kolumnistici nije bio moj posao iz snova, ali plaćao je račune. Ajda Goldman bila je vlasnica dnevne rubrike *Pitajte Ajdu*, koja je postojala godinama. Ajda je pokušavala u poslednje vreme da me unapredi tražeći da se oprobam u pisanju odgovora čitateljicama. Odabrani napisi prosleđivani su u štampu, dok su odgovori na ostala pisma čitalaca postavljani na Ajdin veb-sajt. Moj posao, između ostalog, bio je da od pristiglih poruka odaberem one koje ću proslediti šefici.

I dok su Ajdini saveti uvek bili pažljivi i diplomatski, ja sam bila jezgrovita i bez okolišanja sam prelazila na suštinu, na srž stvari, u osnovi zaobilazeći proseravanja. I kao posledica toga, moji odgovori nikad nisu objavljivani. Povremeno nisam mogla da odolim da ne preuzmem na sebe da odgovorim na pisma i pitanja koja nisu prošla selekciju – na ona koja bi ionako završila u korpi za đubre. Ponekim od tih žena zaista je bio potreban savet, i smatrala sam da bi bilo nepravedno ignorisati njihove molbe za pomoć.

Nedavno sam otkrila da moj muž ima skrivene pornografske časopise i filmove. Šta da radim? – Triša iz Kvinsa

Iskoristite to! Uložite novac u dobar vibrator. Postarajte se da sve vratite u pređašnje stanje nakon što se dobro provedete dok je on na poslu.

Napila sam se na žurci i poljubila dečka moje najbolje prijateljice. Sad neprestano mislim na njega. Osećam se grozno, a uz to mislim da sam se zaljubila. Imate li neku mudru reč za mene? – Dejna s Long Ajlenda

Da. Ti si kučkica i dupe od žene. Vidimo se sledećeg utorka, Dejna.

Momak me je nedavno zaprosio. Rekla sam „da“. On je najslađi, najbolji čovek na svetu. Problem je u tome što je dijamant bio manji nego što sam očekivala. Ne želim da ga povredim. Kako da na pristojan način izrazim svoje razočaranje? – Lori s Menhetna
Bog je imao istu dilemu kad je reč o tebi, dušo. P. S. Kad verenik bude rekao zbogom tvojoj sebičnoj guzici, daj mu moj broj telefona.

Iskreno i neuvijeno odgovaranje na mejlove uvek me napuni pozitivnom energijom neophodnom za započinjanje radnog dana. Jutro je brzo prošlo. Do podneva telefon Gospodina Velikog bio je napunjen, tako da sam ga ponela kad sam pošla na pauzu. Naručila sam tajlandsku hranu za nas oboje.

Nakon što smo završili ručak, Ajda je izašla iz sobe za pauze ostavivši mi desetak minuta da pročestljam po telefonu. Srećom nije bio zaštićen lozinkom. Prvi korak: fotografije. Nije ih bilo mnogo, i ako sam pomislila da ću na osnovu fotografiju uspeti da odredim ko je i kakav je taj momak, prevarila sam se. Na prvoj slici bilo je malo, čupavo, belo kuće. Neka vrsta terijera. Na sledećoj fotografiji flaša šampanjca našla se među golim sisama. Bledim, savršeno okruglim i potpuno veštačkim. *Bljak*. Onda sam našla još

fotografija kučeta i sliku grupe starijih žena koje su izgledale kao da su na džezersajz-vežbama. *Šta je ovo?* Nisam izdržala. Glasno sam se nasmejala. Poslednja fotografija bila je selfi sa starijom damom. Bio je obučen manje formalno, kosa mu je bila malo razbarušena i, za divno čudo, smešio se. Izgledao je neverovatno privlačno na toj fotografiji. Teško je bilo poverovati da je to isti onaj nadmeni momak iz voza, ali prelepe crte lica potvrđivale su da je to on.

Još pet minuta i moraću da se vratim za svoj sto. Nije bilo adrese elektronske pošte povezane s telefonom, pa sam odlučila da pozovem prvu osobu iz telefonskog imenika: Ejveri.

* * *

„Vidi ti to. Grejam Morgan. Dugo se nismo čuli. Šta se desilo? Već si prošao kroz celu abecedu i sad krećeš opet od početka? Zar si zaboravio da ja nisam jedna od tvojih igrački?“ Čula sam trubljenje automobila i šum saobraćaja u pozadini praćen zatvaranjem vrata, što je prigušilo zvuke grada. „Do zgrade Lengstona. I zaobidite park. Trešnje i višnje cvetaju, ne bih da otekнем od alergije pre sastanka.“ Prestala je da laje na vozača i setila se telefona. „I, Grejame, šta je u pitanju?“

„Hm, zdravo. Nije Grejam, u stvari. Soraja je ovde.“

„So – šta?“

„So-ra-ja. To na persijskom znači princeza. Mada ja nisam Persijanka. Moja otac je mislio da će...“

„Slušajte, kako god da se već zovete, recite šta hoćete od mene i zašto mi oduzimate dragoceno vreme. I zašto me zovete s telefona Grejama Morgana?“

Grejam Morgan. Čak mu je i ime bilo seksi. Što je bilo za očekivati.

„Našla sam telefon u vozu. Prilično sam sigurna da pripada muškarcu kojeg sam jutros videla. Dvadeset sedam-dvadeset osam godina, otprilike. Začešljana crna kosa, pomalo preduga za odelo, talasasta na krajevima kod kragne. Nosi veliki sat.“

„Zgodan, arogantan i nadržan?“

Zakikotala sam se malo. „Da, to je on.“

„Zove se Grejam Morgan i tačno znam gde treba da odnesete taj telefon.“

Iskopala sam hemijsku olovku iz torbe. „U redu, spremna sam da zapišem.“

„Da li ste negde blizu linije metroa broj jedan?“

„Nisam daleko.“

„U redu. Uskočite na keca i idite do centra. Prođite Ulicu Rektor i siđite kod Saut Ferija.“

„Dobro.“

„Kad izađete na ulicu, skrenite desno kod Vajthola i onda levo kod Saut Strita.“

Znala sam taj deo grada i pokušavala sam da vizualizujem ulice koje su tu nalaze. Bilo je tu mnogo poslovnih zgrada. „Zar neću tako stići do Ist Rivera?“

„Hoćete. Bacite u vodu telefon tog seronje i zaboravite da ste ga ikad videli.“

Veza se prekinula. *E, pa, ovo je bilo interesantno.*

Poglavlje 2

Soraja

Planirala sam da vratim telefon tog jutra.

Ne, stvarno. Jesam.

Međutim, planirala sam i da završim fakultet. I da proputujem svetom. Nažalost, najdalje van grada otišla sam prošle godine kad je moje neobrazovano dupe zaspalo u vozu i završilo u Hobokenu.

S telefonom bezbedno skrivenim u torbici sela sam u vagon broj sedam, jedan red iza i dijagonalno preko puta Gospodina Velikog i kradomice bacala pogled ka njemu dok je čitao *Volstrit džurnal*. Bilo mi je potrebno još vremena da proučim lava. Ta stvorenja uvek su me fascinirala u zoološkom vrtu, a posebno mi je zanimljiv bio njihov odnos s ljudima.

Žena je ušla na sledećoj stanici i sela direktno preko puta Grejama. Bila je mlada, a dužina njene suknje graničila se sa nepristojnim. Od njenih preplanulih nogu, golih i seksi, čak ni ja nisam uspeła u prvom trenutku da odvojim pogled. A

---

ipak, lav nije ni trepnuo. Izgledalo je kao da je nije ni primetio. Čitao je i igrao se satom. *Potpuno sam bila uverena da je mnogo veća muška kurva.*

Kad smo stigli do njegove stanice, odlučila sam da mu vratim telefon. Sutra. Dan više ništa neće promeniti. Ostatak puta, ponovo sam gledala njegove slike. Samo ovog puta mnogo pažljivije. Obračala sam pažnju na detalje pozadine, a ne na ono što je u prvom planu.

Fotografija sa starom damom snimljena je ispred kamina. To ranije nisam primetila. Na postolju kamina stajalo je desetak uramljenih slika. Zumirala sam okvir koji je bio najmanje zrnast i ispikselisan. Dečak i žena. Dečak je izgledao kao da ima osam ili devet godina, nosio je nekakvu uniformu. A žena – to jest barem sam ja pomislila da je reč o ženi – imala je nešto slično kratkoj muškoj frizuri. Dečak bi mogao da bude Grejam, ali nisam bila sigurna u to. Toliko sam se zanela zumiranjem onoga za šta se ispostavilo da je poštar u pozadini druge fotografije da umalo nisam propustila da siđem na svojoj stanici. Šta to, pobogu, radim?

Svratila sam do pokretnog štanda s kafom i naručila. „Ja ću veliki vanila late sa sojinim mlekom, bez šećera, s ledom.“

Anil je odmahnuo glavom i nasmejao se. Tu i tamo, kad bih naišla na red žena koje su izgledale kao da su se izgubile na putu do *Starbaksa*, naručila bih nešto nečuvveno i besmisleno. Glasno. Obično bi najmanje jedna poverovala da Anilov *Halal mit* služi pića s kišobrančićima i kriškama ananasa. U stvari, moglo je da se bira između sledećih opcija: kafa i kafa sa mlekom ili idite drugde. Spustila sam dolar u času i dobila, kao i uvek, kafu bez mleka. Nasmejala sam se dok sam odlazila. Jedna ženu je pitala može li da dobije frapućino.

Ušla sam u naše kancelarije i zatekla Ajdu u posebno kiselom izdanju. *Divno, jebote!* Ceo svet mislio je za Ajdu da

je to američka institucija protkana ljubavlju, pažnjom, brigom; samo nekoliko odabranih znalo je pravu istinu. Žena koja je nesebično delila slatke savete – do svojih životnih zadovoljstava stizala je zavrćući ljude i pilićareći.

„Nađi mi broj telefona *Selestin* hotela“, tim rečima me je pozdravila.

Uključila sam stari desktop računar na kojem me je terala da radim. Internet na mom telefonu bio je mnogo brži, ali nisam mogla da se služim njime jer je Ajda odbijala da pređe u dvadeset prvi vek. Pet minuta kasnije donela sam ceduljicu s brojem u njenu kancelariju.

„Izvoli. Hoćeš li da ti rezervišem smeštaj?“

„Izvadi registrator putovanja iz ormana.“

Dodala sam joj ga i čekala pošto nije odgovorila na moje pitanje. Ajda je prelistavala debeli sloj strana dok nije pronašla malu, savijenu karticu – kakvu hoteli ostavljaju s imenom spremačice. Pročitala je šta piše i onda ispružila karticu ka meni. „Nazovi hotel. Reci im da Margarita ne ume da počisti sobu kako treba. Poslednji put kad sam odsela u *Selestinu*, tepih nije bio usisan, a bilo je i crnih dlačica na zidu kod tuša.“

„Okej...“

„Pomeni ovu Margaritu i zahtevaj da sobu počisti neko drugi. Onda zatraži da ti daju popust.“

„Šta da radim ako mi ne budu dali popust?“

„Svejedno rezerviši sobu. Soba je ionako bila savršeno čista prošli put.“

„Tepih i kupatilo nisu bili prljavi?“

Uzdahnula je kao da iskušavam njeno strpljenje. „Cene njihovih usluga su bezobrazno visoke. Pljačkaju goste kao da su drumski razbojnici. Neću da im platim sobu četiristo dolara za noć.“

„Pa umesto toga želite da nekoga otpuste?“

Podigla je debelu, iscrtanu obrvu. „A više bi volela da taj neko budeš ti?“

Da, tako je. Ova kučka drugima deli savete o moralu.

* * *

Srećom po mene, bila je sreda – tog dana, svake nedelje, Ajda se sastaje sa svojim urednikom. I ako je za neku utehu, imala sam da je trpim samo pola dana pre no što me je ostavila s listom zaduženja:

Naruči nove poslovne vizitkarte. (Manje šarene ovoga puta, ja vodim posao, a ne cirkus.)

Ažuriraj blog. (U žutoj fascikli su pisma i odgovori. Nemoj da improvizuješ u prepisivanju. *Pitajte Ajdu* ne predlaže da momka utešite seksualnom uslugom zato što mu je voljeni džek rasel terijer preminuo.)

Unesi račune iz plave fascikle u *Kvikbuks*. (Iskoristi sve ponuđene popuste, čak i one za koje sam zakasnila.)

Pošalji ugovore Lorensu da ih pogleda. Tu nije bilo dodatnih instrukcija. Ubrzo sam shvatila i zašto. Napisala je na svakoj strani dokumenta svetlonarandžastim flomasterom: *Smešno i besmisleno. Neprihvatljivo.*

Pokupi stvari s hemijskog čišćenja. (Tiket je na mom stolu. Nemoj da im platiš ako mrlja na levom rukavu sakoa od mohera nije skinuta.) *Šta je to sad pa moher?*

Stići će isporuka od *Spidi printinga* danas popodne. (Nema napojnice. Ponovo su deset minuta zakasnili prošle nedelje.)

Spisak se nastavljao u nedogled. Jedva sam se suzdržala da ga ne skeniram i postavim na blog kao odgovor čitateljki koja je imala problema sa svojim šefom. Umesto toga, pojačala sam radio (Ajda ne dozvoljava slušanje muzike

na radnom mestu), častila momka koji je doneo isporuku iz štamparije s dvadeset dolara iz kase za sitne troškove, i uzela sat vremena pauze da se s bosim nogama dignutim na sto još malo poigram telefonom Gospodina Velikog. Pogledavši ka svojim nemirnim prstićima na nogama, odala sam priznanje poslednjem Tigovom delu – dva perceta bila su istetovirana na risu mog desnog stopala koje se klatarilo ispod kožne nanogice. U stilu prave Pokahontas. Pošto je otok prošao, morala sam da svratim do njegove radnje da snimi fotografije za svoj reklamni pano.

Skoro da sam potrošila sve megabajte za taj mesec, pa sam zato upisala *Grejam Morgan* u polje za pretraživanje Gugla s njegovog telefona. Iznenadila sam se kad sam dobila više od hiljadu rezultata pretrage. Prvi je bio veb-sajt nje-gove kompanije – *Morgan fajnenšel holdings*. Pritisla sam na hipervezu. Bio je to tipičan korporacijski sajt, sterilan i poslovan. Spisak preduzeća u kojima su imali akcionar-ski udeo bio je dugačak čitavu stranicu. Bilo je tu svega od nekretnina do investicionih kompanija. Sajt je bazdio na pare koje se prenose s kolena na koleno. Mogla sam da se kladim da tata još uvek ima veliku kancelariju i da dolazi u posetu svakog petka posle partije golfa. Opšta tema sajta je takođe na neki način davala sažet prikaz njihovog poslovanja – upravljanje bogatstvima. *Gde bogati postaju još bogatiji*. A ko je upravljao mojom imovinom? Oh, čekaj malo. Da, tako je. Uopšte je nisam imala. Ako u to ne uračunate moje sjajno poprsje. A trenutno ni time niko nije upravljao.

Pritisla sam mišem na padajući meni *O nama*, i zinula sam. Na prvoj fotografiji bio je Adonis lično, Grejam Džej Morgan. Dasa je bio ozbiljno neverovatno zgodan. Jaka linija nosa, izvajana brada, i oči boje rastopljene mlečne čokola-de. Nešto mi je govorilo da mu je neko u porodici grčkog porekla. Oblizala sam usne i pročitala njegovu biografiju

ispod slike. Dvadeset devet godina, diplomirao sa najvišim ocenama na Vortonu, neoženjen, bla-bla-bla. Iznenađila me je samo poslednja rečenica: gospodin Morgan osnovao je *Morgan fajnenšel holdings* pre samo osam godina, a ipak u njegove klijente ubrajaju se najstarije i najprestižnije njujorške investicione firme. *Izgubila bih opkladu. Izgleda da tata ipak ne svraća petkom posle golfa.*

Pošto sam obrisala bale s tastature, prešla sam na padajući meni *Naš tim*. Trideset različitih direktora i menadžera je bilo podvučeno. I svi su imali nešto zajedničko. Bili su izvanredno obrazovani i namršteni. Izuzev jednog otpadnika koji je pokušao da se nasmeši. Ben Šiling, koji je izgleda bio direktor marketinga. Sita korporativnog života, ali još uvek nespriprema da se vratim svom spisku zaduženja, ponovo sam pogledala Grejamove kontakte u telefonu. Prešla sam preko Ejverinog imena i zapitala se da li je ona jedina žena koju je Gospodin Veliki uspeo da iznervira. Nekoliko imena ispod Ejverinog naišla sam na prvo muško ime: Ben. *Hmmm*. Bez premišljanja upisala sam tekst poruke:

Grejam: Šta ima novo?

Uhvatilo me je uzbuđenje kad sam videla kako poskakuju tri tačkice, znak da piše odgovor.

Ben: Radim na onoj prezentaciji. Biće spremna za sutra kao što je bilo planirano.

Grejam: Sjajno! Reci Lindi da te ubaci u moj raspored.

Ja sam se barem setila kako se sirota cura zove. Gledala sam kako tri tačkice poskakuju i onda staju. I onda su ponovo zaplesale.

Ben: Mislio sam da se Linda neće vratiti nakon onoga što se desilo na jučerašnjem sastanku.

Napokon nešto konkretno. Sad idemo u dobrom pravcu. Uspravila sam se u stolici.

Grejam: Mnogo toga se juče desilo. Na šta tačno misliš?

Ben: Mislim na ono kad si povikao: „Otpuštena si, gubi se iz moje kancelarije.“

Dasa je stvarno bio težak kreten. Ne bi bilo loše da ga neko dovede u red. Pokrenula sam *Safari* i otvorila poslednju veb-stranicu koju sam posetila. Na pola stranice našla sam ono što sam tražila: Meredith Klajn, zadužena za ljudske resurse.

Grejam: Možda sam malo preterao. Celo popodne biću na sastancima. Možeš li da svратиš do Meredith i da se postaraš da Linda dobije mesečnu otpremninu?

Ben: Naravno. To će joj mnogo značiti.

Ako budem previše fina i dobra, probudiće mu se sumnje.

Grejam: Meni će mnogo značiti da izbegnem tužbu. A uopšte me ne interesuje šta će to za nju značiti.

Zaključila sam da sam dovoljno za danas uradila, i ubacila sam telefon u tašnu pre no što napravim još štete. Sutra ću mu ga vratiti. I jedva sam čekala da uživo vidim drkadžiju.

Poglavlje 3

Soraja

Morgan fajnenšel holdings zauzimaao je ceo dvadeseti sprat po podacima table s obaveštenjima u lobiju. Stomak mi je krčao dok sam čekala lift. Pošto sam upravo doručkovala, znala sam da su u pitanju živci i to me je naljutilo.

Zašto li sam nervozna od pomisli da ću se naći oči u oči s tim kretenom?

Zato što dobro izgleda.

Znala sam negde duboko u sebi da sam nervozna zato što je tako zgodan, a to je bilo beskrajno tupavo. Nisam površna, ni lakomisljena, ali deo mene nije hteo da se odrekne padanja u nesvest za tim kretenom. Taj deo mene stvarno je trebalo odmah učutkati.

Lift se oglasio zvonkim signalom i otvorio svoja vrata dopuštajući meni i postarijem poslovnom čoveku da uđemo. Bilo je samo nas dvoje i vrata su se zatvorila. Kad se muškarac počeo po preponama, pogledala sam istetovirano pero na nozi da sebi zaokupim pažnju. Zašto sam bila magnet

za muškarce koje svrbe testisi? Srećom, brzo smo stigli do dvadesetog sprata. Izašla sam iz lifta omogućivši svom saputniku da se do mile volje izdrapa i nauživa.

Crna tabla na kojoj je zlatnim slovima pisalo *Morgan fajnenšel holdings* stajala je iznad dva para staklenih vrata. Duboko udahnuvši i poravnavši svoju malu crvenu haljinu, ušla sam. Da, skockala sam se za taj susret. Nemojte mi prestrogo suditi.

Mlada, crvenokosa devojka na recepciji nasmešila mi se. „Mogu li da vam pomognem?“

„Da, došla sam da vidim Grejama Morgana.“

Izgledala je kao da će prasnuti u smeh. „Da li vas očekuje?“

„Ne.“

„Gospodin Morgan ne prima one s kojima nema zakazan sastanak.“

„Imam nešto njegovo što mu je od velike važnosti, pa je zaista neophodno da ga vidim.“

„Kako se zovete?“

„Soraja Venedeta.“

„Možete li da mi ponovite prezime? Vendeta? Kao osveta?“

„Ne, Ve-ne-deta. Imamo jedno E u sredini. V-E-N-E-D-E-T-A.“ Da su mi samo platili po dolar svaki put kad su mi pogrešili prezime... pa, bila bih bogatija od Grejama Džej Morgana.

„U redu, gospođice Venedeta. Možete, ako želite, da sednete tamo. Kada gospodin Morgan dođe, pitaću gu da li želi da se vidi s vama.“

„Hvala vam.“

Zategnuvši haljinu, sela sam na skupoceni kauč od mikrovlakana dijagonalno preko puta recepcije. Nije trebalo da me iznenadi što Gospodin Veliki još nije stigao na posao jer ga jutros nisam videla u vozu. Zapitala sam se koliko ću morati

da čekam; uzela sam samo prepodne slobodno i morala sam da se vratim kod Ajde posle ručka.

Odsutno sam listala finansijske časopise i umalo da ne dignem pogled kad su se vrata otvorila. Srce je počelo da mi lupa kad sam videla Grejama, ljutitog kao i uvek. I doteranog u crnim pantalonama i besprekornoj beloј košulji kojoj je zavrnuo rukave. Na ruci mu je bio onaj šljašteći sat. Držao je tamnosmeđecrvenu kravatu u jednoј ruci i laptop u drugoj. Kad je prošao pored mene, zapahnuo me je miris njegove opijajuće kolonjske vode i ošamutio me. Gledao je pravo ispred sebe potpuno nesvestan mene i svega drugog što ga okružuje.

Recepcionerka je zasijala dok je prolazio pored nje. „Dobro jutro, gospodine Morgan.“

Grejam joj nije odgovorio. Samo je jedva čujno nešto promlao u znak odgovora, prošao dalje i nestao u hodniku.

Stvarno.

Pogledala sam je. „Zašto mu niste rekli da sam došla da se vidim s njim?“

Nasmejala se. „Gospodinu Morganu potrebno je neko vreme da se pripremi za radni dan. Nisam mogla da mu serviram nenajavljenog posetioca istog sekunda kad je ušao na vrata.“

„Pa, koliko ću još morati da čekam?“

„Javiću se njegoј sekretarici za jedno pola sata.“

„Šalite se?“

„Apsolutno ne.“

„To je stvarno besmisleno. Za ovo što treba da obavim trebaće mi najviše dva minuta. Ne mogu da čekam celo jutro. Zakasniću na posao.“

„Gospođice Vendeta.“

„Ve-ne-deta...“

„Venedeta. Izvinite. Ovde poštujemo određena pravila. A prvo pravilo je da gospodina Morgana ne smemo uznemiravati čim stigne na posao ukoliko nema zakazan sastanak.“

„I šta će da uradi ako to pravilo prekršite?“

„To ne bih želela da saznam.“

„E, pa, ja želim.“ Ustavši sa svog mesta, odmarširala sam hodnikom dok je crvenokosa dovikivala za mnom.

„Gospođice Venedeta, šta to radite!? Odmah se vratite ovamo! Ozbiljno vam kažem.“

Stala sam kod tamnih vrata od trešnjevog drveta s imenom Grejama Džej Morgana ugraviranim na pločici. Zastori na prozorima oko vrata bili su skroz spušteni.

„Gde mu je sekretarica?“

Pokazala je na prazan sto preko puta njegove kancelarije. „Obično tamo sedi, ali još se nije pojavila. To je razlog više da ga ne uznemiravam jer je verovatno zbog toga dodatno ljut.“

Pogledala je koleginicu koja je radila za obližnjim stolom. „Da li znaš zašto Rebeke još nema?“

„Rebeka je dala otkaz. Agencija joj traži zamenu.“

„Sjajno“, recepcionerka je otpuhнула ogorčeno. „I koliko je bila kod nas, koliko je izdržala... dva dana?“

Žena se nasmejala. „Nije loše kad se uzme u obzir...“

Kakav je to čovek taj Grejam Morgan?

Šta on umišlja?

Adrenalin me je iznenada preplavio. Otišla samo do praznog sekretaricinog stola i pritisla dugme interkoma označeno sa GM.

„Šta ti, jebote, umišljaš... Da si Čarobnjak iz Oza? Sigurna sam da bih lakše stigla do kraljice Elizabete.“

Strah u očima recepcionerke bio je opipljiv, ali znala je da je zakasnila, pa je zato odlučila da se drži po strani i da gleda.

Nije bilo odgovora ceo minut. Onda se javio dubok prodoran glas. „Ko je to?“

„Soraja Venedeta, tako se zovem.“

„Venedeta.“ Ponovio je moje ime. Nije mi promaklo da ga je za razliku od svih drugih izgovorio kako treba.

Kad ništa više nije rekao, ponovo sam pritisnula dugme. „Strpljivo sam vas čekala. Ali izgleda da unutra šetate mačora ili nešto tome slično. Ovde vas se svi plaše do izbezumljenosti i niko ne sme da vam kaže da čekam da me primite. Imam nešto što pretpostavljam da tražite.“

Opet se javio njegov glas. „O, stvarno?“

„Da, i neću vam to dati ukoliko ne otvorite ta vrata.“

„Da vas pitam nešto, gospođice Venedeta.“

„Izvolite...“

„Ta stvar za koju tvrdite da je tražim, da li je to lek za rak?“

„Ne, nije.“

„Da li je *Šelbi Kobra*?“

Šta?

„Hm... nije.“

„Onda grešite. Nema nikakve šanse da imate ono što ja tražim i zbog čega bi vredelo otvoriti ova vrata i imati posla s vama. Molim vas, sada se udaljite ili ću pozvati obezbeđenje.“

Jebeš ovo. Nisam više htela da se bakćem s tim seronjom. Nisam ništa više htela da imam s njim ubuduće, i zato sam odlučila da mu ostavim glupi telefon. A onda mi je sinula ideja. Oproštajni poklon. Dohvatila sam svoj telefon i snimila tri fotografije: svoj dekolte i ispružen srednji prst u sredini, svoje noge i zadnjicu. Onda sam unela svoj broj u njegov telefon, nazvavši se *Nema na čemu, guzice jedna*. I odlučila da mi se na fotografijama ne vidi lice jer nisam želela da me prepozna u vozu.

Poslala sam mu sve tri slike s oprostajnim tekstom.

I rođena majka trebalo bi da te se stidi.

Dala sam recepcionerki njegov telefon i rekla joj: „Postarajte se da mu bude vraćen.“

Izašla sam elegantnim korakom, iako sam se osećala pomalo poraženo i mnogo iznervirano.

Na putu do posla raspoloženje mi se dodatno pokvarilo. Dobro je bilo jedino što je Ajda imala neočekivan sastanak u gradu, pa nisam morala da se nosim s njom. Na kraju sam to iskoristila i završila radni dan sat vremena ranije.

Nakon posla otišla sam da vidim Tiga i njegovu ženu Diliju pre povratka u svoj stan. On i ja prijatelji smo od malena. Odrasli smo vrata do vrata. Tig i Dil bili su ponosni vlasnici radnjice *Tigove tetovaže i pirsinzi* na Osmoj aveniji.

Čula sam kako igle zuje. Imao je mušteriju. Tig je rukovao iglama i mastilom a Dil je bila zadužena za pirsinge. Kad god bih se našla u ovakvom neuravnoteženom raspoloženju, postajala bih impulsivna. Već sam odlučila da ću ofarbati krajeve pramenova u crveno kad se vratim kući. Ali izgleda da mi to nije bilo dovoljno.

„Dil, hoću da mi izbušiš jezik.“

„Gubi se odavde!“ Odmahnula je rukom. Dobro je znala moje promene raspoloženja.

„Ozbiljno ti kažem.“

„Rekla si da nikad nećeš imati pirsing. Neću da mi dolaziš ovamo i da mi kukaš kad ti se raspoloženje popravi.“

„E, pa, predomislila sam se, promenila sam mišljenje. Hoću pirsing.“

Tig nas je čuo i na sekund skrenuo pažnju s mušterije. „Znam te dobro. Desilo se neko sranje čim si ti iznenada poželeva pirsing na jeziku.“

Duboko uzdahnuvši, rekla sam: „Da, desilo se baš sranje. Tu si u pravu.“

Ispričala sam im sve počevši od onoga kako sam pronašla Grejamov telefon do njegove današnje neljubaznosti.

Tigov glas pratilo je zujanje igle. „Pa, skini to s dnevnog reda. Ne moraš više da imaš posla s tim drkadžijom. Dopustila si da te to pogodi. Izbriši ga iz memorije.“

Znala sam da je Tig u pravu. Samo nisam mogla da shvatim zašto je Grejamovo odbijanje tako delovalo na mene. Nisam nameravala da to previše analiziram večeras, niti da to povezujem s emocionalnim povredama do kojih je dovelo odbojno ponašanje mog oca. Možda sam prosto očekivala da ću, umesto potpunog razočaranja, danas biti prijatno iznenađena. Nešto me je sprečavalo da se s njim oprostim. Nadala sam se da ću otkriti više o Grejamu nego što ću sad morati da zaboravim. Nije mi bilo jasno zašto mi je toliko stalo do toga, i dok to ne odgonetnem, iskaljivaću se na sebi.

„I dalje želim pirsing na jeziku.“

Zakolutila je očima. „Soraja...“

„Hajde, Dil. Samo uradi to!“

Jezik me je peckao u vozu na putu kući. Čitajući uputstva za negu ranice, nisam mogla da se ne nasmejem.

Nemojte se ljubiti, niti upuštati u druge oralne aktivnosti dok rana u potpunosti ne zaceli.

Da... to neće biti problem, pošto nisam imala nikoga ko bi sa mnom učestvovao u navedenim aktivnostima. Izgledalo mi je da ću s lakoćom pratiti instrukcije dok nisam stigla do poslednje.

Nemojte piti alkoholna pića dok ranica u potpunosti ne zaraste.

E, pa, sranje. Pucala sam sebi u nogu odlučivši se za pirsing na jeziku ove večeri kad mi je stvarno bilo potrebno da utopim svoju tugu u piću.

Stigavši u svoj stan, skinula sam se i započela postupak farbanja krajeva kose u crveno, boju koja je označavala moja najgora stanja. Baš kad sam pomislila da tačno znam kako će se ova noć odvijati, desilo se ono što sam najmanje očekivala.

Poglavlje 4

Grejam

Dan mi je preuzeo i oteo bezimena par sisa i tetovaža pera. I što je još gore, umeli su da govore.

I baš je morala da izabere te reči za propratnu poruku. Reči koje su me porazile i kompletno mi sjebale ostatak dana. Možda i celu nedelju.

I rođena majka trebalo bi da te se stidi.

Jebi se, Soraja Venedeta. Jebi se, iako si u pravu.

Ta nepoznata žena uvukla mi se pod kožu.

Rekla mi je svoje ime samo jednom, a urezalo mi se u pamćenje. Obično mi imena uđu na jedno uvo i izađu na drugo.

Soraja Venedeta.

Pa, zvanično njeno puno ime bilo je *Soraja Nema Na Čemu Guzice Jedna Venedeta.*

Odakle joj moj telefon?

Poruka je nastavila da me proganja. Čitao sam je i čitao.

I rođena majka trebalo bi da te se stidi.